

χρυσά τον καινούργιο μου φίλο, κι' έφυγα.

Πέρασε καιρός... Τόν καινούργιο μου φίλο τον έβλεπα τακτικά. Πότε πήγαινα εγώ και τόν επισκεπτόμουνα στο σπίτι του, πότε έχοταν αυτός και μ' έβλεπε στο δωμάτιό μου. Ο καιρός περνούσε και κόντευε γάρη η μέρα που θάκλεινε τά εικόσινα και θάνοιγε τό σφραγισμένο δωμάτιο. Άξαφνα μιά βραδιά πούγα πάει σπίτι του, μου είπε πώς ήταν η παραμονή τής εικοστής πρώτης επετειού των γενεθλίων του, πώς την άλλη μέρα θάνοιγε τή σφραγισμένη κάμαρα, και πώς θά μπορούσα, αν ήθελα, νά παρευρεθώ και εγώ στο άνοιγμά της, στο όποιον επρόκειτο νά παρευρεθί κι' ένας πολύ στενός φίλος του πατέρα του, ο δικηγόρος Πέροσεβαλ.

Έτσι, τήν άλλη μέρα, τήν ώρα πούγαμε συμφωνήσαμε, πήγα σπίτι του. Σε λίγο ήρθε κι' ο δικηγόρος Πέροσεβαλ. Τοιαστήσαμε τότε ν' ανοίξουμε τό σφραγισμένο δωμάτιο. Εγώ πήρα μιά λάμπα κι' ο νεαρός μου φίλος τό κλειδί τής σφραγισμένης πόρτας. Μ' ένα σουγιά, ο δικηγόρος έβγαλε εύκολα τό βουλοκέρι άπ' τήν κλειδαρότρυπα. Με μεγάλη μου όμως έκπληξη, τόν είδα νά πιάνη τό χέρι τού φίλου μου και νά τόν λέη :

— Άκουσε ! Σε περιμένει μιά δυσάρεστη έκπληξη εκει μέσα.

Έχετο ύπ' όψη σου... Ο φίλος μου δεν έδωσε καιμιά σχεδόν σημασία στα λόγια αυτά. Εγώ όμως κατάλαβα ότι ο δικηγόρος ήξερε τί κρυβότανε πίσω από τήν πόρτα... Έν τώ μεταξύ, ο φίλος μου τήν είχε ανοίξει. Μιά άσχημη μυρωδιά μάς χτύπησε άμέσως. Ο φίλος μου πήρε μέσα πρώτος, και πίσω του εγώ κι' ο δικηγόρος. Στο θέαμα που μάς παρουσιάστηκε, ο Φελίξ Στάνιφορντ έβγαλε μιά φωνή φρίκης κι' έπεσε χάμω άνοιχτός. Στη μέση τής κάμαρας ήταν ένα μικρό τραπέζι και μιά πολυθρόνα. Καθισμένος σ' αυτήν τήν πολυθρόνα, με τή ορχή γυρισμένη κατά τήν πόρτα μας ήταν ένας άνθρωπος. Τό δεξιό του χέρι ήταν άνοιχτισμένο στο τραπέζι, και φαινότανε σάν νά γραφει. Προχώρησα δυό βήματα για νά δω καλύτερα. Ανατρίχασα !... Ο άνθρωπος αυτός ήταν νεκρός, και θάτανε νεκρός πολύν καιρό !... Ήτανε σάν μούμια ! Τό κεφάλι του πεσμένο πίσω άνοιχτισμένο στην πολυθρόνα. Μπροστά του, στο τραπέζι άπάνω, ήταν ένα κομμάτι χαρτί, και δίπλα ένα μολύβι. Κι' άκουσα τό δικηγόρο νά προφέρει δίπλα μου τά λόγια :

— Στανίσλαος Στάνιφορντ Μου ξέρουνε μιά άναρθρη φωνή. Τόν είχα άναγοηροίσει. Ήταν αυτός ! Ο παλιός μου φίλος, ο τραπεζίτης Στανίσλαος Στάνιφορντ ! Στο χαρτί που βρισκότανε στο τραπέζι διακρινάμε μερικά γραμμάτια γραμμένες με μολύβι. Τάββαλα στην τσέπη μου. Η άτιμότητα του δικηγόρου ήταν άνοπόφορη. Σημάσαμε τό λιπόθυμο νεό και βγήκαμε έξω. Σε λίγους ώρες συνέλθει. Έκλαιγε και ψιθύριζε ολόυνα :

— Καίμενε πατέρα ! Έβγαλε τό κτερινισμένο χαρτί και διάβυσα δυνατά :

«Αγαπητό μου παιδί ! Όταν διαβάζης αυτές τίς γραμμές, έρω θά είμαι εκει τά χρόνια πενηνταμύρια. Αυτό, παιδί μου, τόχει άποφασίσει από καιρό. Έπρεπε πιά νά δώσω ένα τέλος στην άνεπιόφορη ζωή μου. Σκέφτηκα όμως τί μητέρα σου, πού ξέρεις πόσο τήν αγαπούσα, και πού επειδή είναι καθολική, κάθε συγκίνησιμα μπορούσε νά τή σκοτώση. Σκέφτηκα ακόμα και σένα, αγαπητό μου παιδί, πού ήσουν τόσο μικρός ακόμα. Θάτανε πολύ σκληρό, νάχαζες μαζί με τόν πατέρα σου και τή μητέρα σου. Δεν έπρεπε λοιπόν ή μητέρα σου νά μ'άχη ποτέ τήν αυτοκτονία μου, δεν έπρεπε ούτε νά τήν ύποψιασθί καν. Οι γιαιτοί όμως μ' έχουν από καιρού βεβαιώσει πώς έξ αιτίας τού καρδιακού νοσήματος, ή μητέρα σου δε θά ζήσει πάνω από τριάντα τέσσερα τό πολύ χρόνια. Γι' αυτό άφρισα τήν έντολή ν' ανοίξης σου αυτήν τήν πόρτα όταν συμπληρώσης τό εικοστό πρότο έτος τής ηλικίας σου. Ήμωνα βέβαιος πώς τότε πια δε θά βγαίνοζε στον κόσμο ή καλή σου μητέρα: Είτε λιγάκι σκληρή ή έκπληξη πού σέ προσμένει, παιδί μου, όταν ανοίξης αυτή τήν πόρτα και μής σ' αυτήν τήν κάμαρα. Τό ξέρω, αλλά τί νά γίνη ! Όσο για τά γραμμάτια πού λαβαίνατε άπ' τήν Άμορική, αυτά τάχα γράφηε πολύ πρό τού θανάτου μου, και είχα αναθέσει στο φίλο μου Πέροσεβαλ νά σάς τά στέλνη. Αυτόσ ούς έστειλε και τά ρούχιατα. Σ' αυτόν επίσης ανέθεσα νά σφραγίση απέξω τήν πόρτα, αφού τήν κλείδωσα πρώτα εγώ από μέσα. Αν ο θεός θελήση και βροίκεται στή ζωή ο φίλος μου, θά σάς βεβαιώση αυτά τά γραμμένα μου. Ήταν ο στενότερος και ελικρινέστερος μου φίλος, κι' από άνέθεσα σ' αυτόν νά εκτελέση τίς τελευταίες μου επιθυμίες. Τώρα πιά, ήγια τό δηλητήριο και τό ασιθάνατο διαρκώς νά δηλητηριάζη τό αίμα μου. Σε λίγο θάμια νεκρός. Ή δόση οθεός άνάπαυση στην πολυβασανισμένη ψυχή μου.»

Μόλις τελείωσε τό διάβασμα, ο δικηγόρος μούλε :

— Δυστυχώς, κύριε, έτσι είναι. Τού τόπιμα, τού τό ξανάπα, έπεσα στα πόδια του και γονατιστός τόν παρακάλεσα νά μη τό κάνει αυτό. Ήταν όμως άνένδοτος. Είδα πώς δεν θά κατώρθωνα ποτέ νά τόν άποτρέψω. Έτσι κι' άλλωώς, θά έθετε πολύ γλήγορα τέρμα στή ζωή του. Και γι' αυτό άποφάσισα νά εκτελέσω τίς τελευταίες του αυτές επιθυμίες... Και τά πράγματα έγιναν όπως άκριβώς γράφει στο τελευταίο του αυτό σημείωμα ο δυστυχής μας φίλος... Κόνκν Ντέυλ

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΩ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΗΘΟΠΟΙΩΝ

Ευρίσκεται... ή Βασίλισσα ! • Πιό δυνατά !... • Ο έξευτελισμός τού Ντυφρέν. • Έέλα ήλιθιο κοινόν !... • Ο Κήν και τό κρασί.

Όπως είναι γνωστόν κατά τόν μεσαίωνα γυναικες ήθοποιοί δεν ύπάρχον. Τά γυναικεία πρόσωπα τό ύπερδόντο... άρσενες ήθοποιοί. Σχετιζώς, διηγούνται τό εξής χαριτόμενο ανέκδοτο : Κάποτε, ο βασιλεύς τής Άγγλίας Κάρολος ο Β', είχε πάει στο θέατρο. Ή παράστασις όμως άγοοίσε νάοχθιση, κι' ο βασιλεύς, έννευρισμένος, έτάλεσε τόν διευθυντή τού θεάτρου και τού έταμε δοιμντάτας παρατηρήσεις.

— Σε δυό λεπτά θάοχθίσουμε. Μεγαλειότατε, άπήντησε δικαιολογούμενος ο διευθυντής.

— Και σε τί, τελοςπάντων, άφείλεται αυτή ή άγοπορία ; ρώτησεν ο Βασιλεύς.

— Ίδού, Μεγαλειότατε, δίν έννευριστη άνόμη... ή βασίλισσα !

Ένα βράδυ, ο διάσημος ήθοποιός Μπαρόν, παίζοντας τόν Άγαμέμνονα στην «Ίφιγένεια» άοχισε νάπαγγέλη με τό συνειδημένο τόν στομφο τούς πρώτους στίχους τού ρόλου του :

— Ναι, είναι ο πατέρας σου, ο Άγαμέμνον. πού σε ξυπνάει... — Πιό δυνατά ! τόν διέκοψεν έξαφνα κάποιος άπ' τήν πλατεία.

— Άν μιλήσω δυνατώτερα, θάπαγγείλω άσχημα, άπήντησε τότε άπαθίστατα ο Μπαρόν γυρίζοντας πρός τούς θεατάς.

Τό κοινόν, ένθουσιασθέν με τήν έτοιμότητα τής άπατήσεως αυτής, επέρβλες σιωπή στον παραίσια, και ο Μπαρόν έξηκολούθησε ίσμερώτατα τήν άπαγγελία του στον τόνο πού τήν είχε άοχίσει.

Δέν συνέρη όμως τό ίδιο και σε κάποιον άλλο ήθοποιο, τόν Κίνο-Ντυφρέν.

— Πιό δυνατά ! τού φώναζε κάποτε ένας θεατής, ενώ άπήγγελλε.

— Και σού, πού σιγά ! άπήντησε θυμωμένος ο Κίνο-Ντυφρέν.

Τό κοινό εξεμεινάν από τήν θρασσία αυτή άπάντηση και ή παράστασις διεκόπη. Τήν επομένη δε ο Κίνο-Ντυφρέν αναγκάσθηκε νά ζητήση, από σζηνη, συγγνώμη. Άγέσσοις όμως πάντοτε, αφού εξήγησε συγγνώμη, επρόσθεσεν, άπειθυνόμενος στους θεατάς :

— Ποτέ κούτοι, δεν είχα αισθανθί τόσο βαθνά πόσον ταλεινωτικό είναι τό επάγγελμά μου, όσον... τί στιγμή αυτή...

Τό κοινό τότε, θέλοντας νά τόν εξηλεώση για τόν έξευτελισμό πού είχεν ύποστει, έξεροράγη σε παταγωδή χειροροχητήματα και έπευφημίες.

Στήν προεμερα τραγωδίας τού Ντέ-λά-Μότ, «Ίνές», σε μιά στιγμή πού εμφανίζονται μερικά παιδιά επάνω στη σζηνη, τό κοινόν άοχισε νά γελάη. Ή διάσημος Ντυζλό, τότε, πού παιζις τόν ρόλο τής Ίνές, γυρίζοντας, άγανακτισμένη προς τήν πλατεία, φρόναζε :

— Έμπρός ! Έέλα, ήλιθιο κοινόν !...

Παραδόξως δε, οι θεατάι, άντι νά θυμώσουν, έξεροράγησαν σε χειροροχητήματα !

Όσο μεγάλος ήθοπο ος ήταν ο Κήν, τόσον ήτο και δεινός...κρασοπατέρας.

Στά 1828, επρόκειτο νά παίξη τόν «Οθέλλο» στο Παρίσι. Όταν έφθασεν ή ώρα τής παραστάσεως— έπίτα, τό βράδυ—και ή αίθουσα είχε γεμίσει άσφυκτικά από κόσμο, ο μέγας τραγικός δεν είχε φανεί άκόμη στο θέατρο. Έγραξαν παντού τότε και τέλος τόν άνεκάλυψαν σ' ένα μάρο...σζηνια στο μεθισ από σαμπάνια και λικέρ.

Πρός Θεού ! τόν φώναζε μόλις τόν είδε, ο διευθυντής τής σζηνης, πού είχε εξεμεινεί ο ίδιος προς άνεύρησή του. Τό θέατρο είχε γεμάτο... Οι θεατάι άοχίζον νάνυπομοσού... Άπειλόν πώς θά τά «σπάσουν» όλα αν δεν άοχίσουμε...

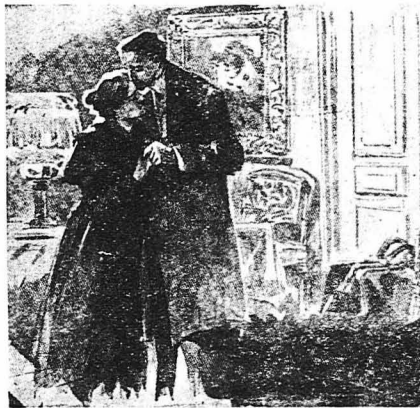
Νά μ' αφήσετε ήσυχο ! άπήντησεν ο Κήν.

— Άλλά έχε έλθει και ή Α.Υ. ή δοιμίσσα ντέ Μπερρύ !...

Δέν είμαι ύποκρής της, πέστε της !... Κάπελα, κρασί !...

Βλέποντας τότε πώς με τίς παρακλήσεις δεν θά κατάφεραν τίποτε, ο διευθυντής τής σζηνης και οι βοηθοί του, άρπάξαν τόν Κήν διά τής βίας τόν ορίζαν σ' ένα άμάξι, τόν μεταφέραν σε κατάρταση κραπιάλης ως τό ναμαρίνι του, τόν ντίσαν ζουτσά-σπραβά, και τόν σπρώξαν στή σζηνη κι' άνοίξαν τήν αάλαια !

Τό πιό παρόδοξο όμως είναι ότι ο Κήν, όταν βρέθηκε στή σζηνη, συνήλθε άμέσως από τό μεθισ του και... έπαιξε ύπεροχώτερα από κάθε άλλη φοιά.

Μιά μέρα ο πατέρας μου έφανε άξαφνα σε ταξίδι...

